

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DARLENT, LISA

Dragonii din Anador : Urmașii Pandemoniului / Lisa Darlent.
- Ed. reviz.. - București : Berg, 2019
ISBN 978-606-9036-23-5

821.135.1

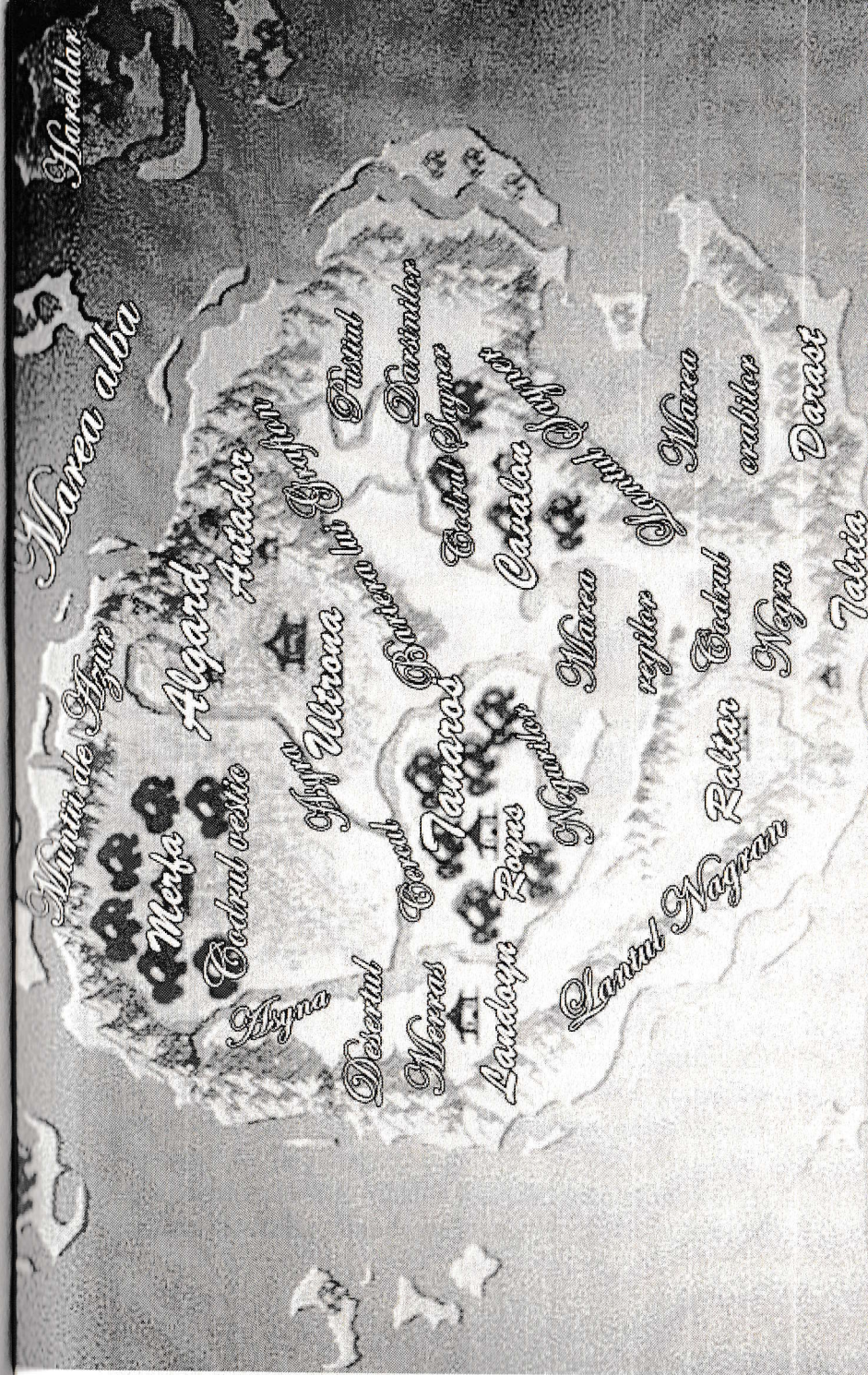
ISBN 978-606-9036-23-5

Editura Berg
www.edituraberg.ro
e-mail: redactia@edituraberg.ro

Lisa Darlent

Dragonii din Anador

Cartea întâi: *Urmașul Pandemoniului*

umbră uriașă trecu pe deasupra lui, fără să-l observe. Uitase că Regele nu se deplasa niciodată fără Veghetorii lui. Se ghemui în noua ascunzătoare. Curând, avea să părăsească acea lume moartă și să pătrundă într-una vie, unde va și muri. Nu va atinge niciodată o vârstă atât de înaintată precum a conducătorului demonic.

Afară, vag conștient de prezența adăpostită sub stânci, Regele Pandemoniului privi norii de furtună care începeau să se formeze în depărtare. Deasupra lui, cele două bestii înaripate vegheau întinsul domeniu al lumii demonilor.

Prinț și tiran

Ușile templului, albe, cu mânere de abanos, se deschiseră larg, iar un val de tineri năvăli afară. De la cei care aproape atinseseră vârsta majoratului până la prichindeii care abia știau să se îmbrace singuri, toți aveau expresii vesele pe chipuri și discutau animat.

Un băiat cu părul șaten se desprinsese din învâlmășeală și cercetă mulțimea cu un zâmbet fugar pe buze. Ținea sub braț un teanc de foi pe care erau scrise diverse note muzicale, frumos schițate. Purta, asemeni colegilor săi, uniforma membrilor corului – o robă maronie cu guler alb și avea o sclipire veselă în privire.

– Aici! Hiron!

Se întoarse în direcția strigătului și îl zări pe cel căutat: un adolescent ce nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Era brunet, dar cu un ten deschis și ochi vioi, de culoarea gheții. Răceala lor era însă înfrântă de zâmbetul său larg și călduros. Purta o cămașă albă și pantaloni negri, iar pe cap avea o bandană pentru a-și acoperi urechile. Modul în care îi făcea semne cu mâna exprima entuziasm.

– Aștepți de multă vreme, Yano? întrebă Hiron când ajunsese lângă el.

– Destul cât să mă satur, zise Yano, evident ușurat. Ce faceți acolo atâtea ore?

– Dacă ești așa curios, de ce nu ni te alături? îi propuse Hiron binevoitor.

Yano pufni și privi spre clădirea imaculată a templului.

– Ar fi chiar amuzant să mă alătur corului religios, nu crezi? Chiar așa face-o, pentru distracție, dar... știi bine că nu pot.

– Alergiile tale, nu? zise celălalt, înțelegător.

– Nu. Ai uitat că preoteasa aia grasă m-a pus să cânt cu gura închisă, de dragul geamurilor?

Se uită unul la altul și izbucniră în râs, amintirea fiind încă vie în gândurile amândurora.

– Cum merg antrenamentele? spuse Hiron apoi.

La auzul întrebării, lui Yano îi mai pieri râsul. Știa cu ce ochi fusese privită alegerea lui de a face parte din rândurile armatei din orașul lor natal și nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului că lucrurile nu ieșiseră deloc bine. Cel puțin, nu în fața familiei. Totuși, Hiron era o excepție. În primul rând, în fratele său avea cea mai mare încredere și, în al doilea rând, se alesese cu o problemă pe care nu avea cum s-o rezolve singur.

Nu răspunse la întrebare, dar își ridică mâna dreaptă, arătându-i ce pățise. Degetul mare se umflase îngrijorător, căpătând o nuanță de violet tare neplăcută.

– Te-ai lovit serios, comentă Hiron, examinându-i degetul cu ochi critic. Ce s-a întâmplat?

– După a patra rată, am tras mai tare de coardă.

Yano se certase îndelung cu Marslo, bunicul lor, pe tema viitorului său. Bătrânul îl ținuse departe de toate implicațiile religioase, de casele vracilor, de agricultură, de animale, de absolut tot ce presupunea o meserie respectabilă. Cu animalele pricepute, căci toate păreau să manefeste o teamă față de el, însă restul?

Văzându-și visele năruite, se agățase de ultima variantă: meșteșugul luptei. După un alt scandal, Marslo cedase,

impunându-i condiția de a nu pune mâna pe altă armă cu excepția arcului. La început, îl încântase ocazia de a deveni un arcaș iscusit, apoi descoperise, treptat, că nu avea un strop de talent. Țintea cumplit de prost și era silit să îndure jignirile celorlalți, evident mai pricepuți.

În ziua aceea își vărsase nervii pe coarda arcului, după care regretă amarnic. Nu era pentru prima dată când se bucura că Marslo era la sute de leghe depărtare, lucru ce-l scutea de o morală.

– O să ai ceva de îndurat, zise Hiron oftând. Hai, îl dregem acasă.

Yano întinse brusc brațul în lateral, oprindu-l.

Un grup de mercenari, șase la număr, străbătea drumul principal. Cu expresii fioroase și veșminte din piele urât mirositoare, nu erau o prezență plăcută, dar se bucurau de multă apreciere din partea locuitorilor. Yano și Hiron aflaseră asta în cele două săptămâni de când se găseau în satul Mardan, alături de alte informații mult mai puțin plăcute.

În ciuda cruzimii pentru care erau cunoscuți, mercenarii aveau o iscusință nemaiîntâlnită la vânătoare și ucideau toate fiarele ce cutezau să se apropie de Mardan. Totodată, ajutau și la sporirea proviziilor satului prin prăzile pe care le aduceau, dar nu fără a cere și ceva în schimb.

Ultimul din grup, un bărbat blond, cu un ochi imobil, trăgea trei capre sălbătice și un mânz. Fără a lua în seamă smuciturile animalelor, discuta cu tovarășii săi. Lumea se dădea la o parte din calea lor, privindu-i cu teamă.

Yano se strâmbă din pricina mirosului. Își dorise cândva să devină vânător și își pusese abilitățile la încercare, capturând chiar el un porc. Din păcate, nu avusese habar că era scroafa preotului și se alesese cu o bătaie zdravănă.

O fetiță se desprinsese din mulțime. Avea cel mult patru ani și curiozitatea nevinovată a unui copil, așa că se strecură fără teamă în spatele grupului, atrasă de animale. Yano și Hiron înghițiră în sec în clipa în care o zăriră alergând pe lângă mânz pentru a-l mângâia pe bot. Calul o adulmecă și o înghionti, semn că mai dorea dovezi de afecțiune, dar funia din jurul gâtului îl stânjenea. Fetița se încruntă și, încercând să-l ajute, trase de nod până îl desfăcu.

Bărbatul care ținea animalele se întoarse și trase o înjurătură. Se grăbi să apuce mânzul, însă acesta se feri și omul se pomeni la nivelul caprelor. Speriate, animalele nu ezitară să-l atace. Îl loviră și îl aruncară în mijlocul drumului, cu niște amprente de coarne pe frunte. Ceilalți vânători priviră înapoi, către tovarășul lor, ușor derutați. Nu mică le fu uimirea să constate că prăzile obținute cu mult efort tocmai se grăbeau spre ieșirea din sat. Fetița rămase pe loc, uitându-se cu un aer dezamăgit după mânzul care fugise.

Șeful lor, un vânător brunet și mustăcios, se apropie de ea cu o căutătură amenințătoare.

– Nu știți să vă țineți odraslele în frâu? rosti încruntat.

Micuța ridică ochii spre el și, speriată, se trase înapoi. Buza de jos îi tremura și câteva suspine îi scuturară trupul friv.

– Al cui e copilul? tună bărbatul, făcând-o să izbucnească într-un plâns zgomotos.

Nimeni nu răspunse, iar pe chipurile tuturor se citea frica. Tăcerea așternută era spulberată doar de hohotele tot mai zgomotoase ale micuței.

– Gura! strigă vânătorul atacat mai devreme. Taci, afurisito!

Trase sabia din teacă și o înălță, gest ce stârni țipete din partea celor din jur. O coborî cu toată forța, dar se trezi că o înfige în țărână. Fetița dispăruse.

Yano stătea la câțiva pași distanță, ținând-o pe copilă în spatele său cu o mână, iar pe cealaltă și-o apăsă pe frunte. Nu era prima și, probabil, nici ultima dată când ajungea în astfel de situații, dar încercă să salveze ce se mai putea din aparențe. Atacul vânătorului îi rupsesse bandana și, dacă o lăsa să cadă... Îl zări pe fratele său dându-și ochii peste cap și ghici că Hiron înțelesese exact ce se întâmplase. Pașnica lor ședere din Mardan era distrusă, dar, pentru moment, puțin îi păsa de asta. Nu le putea îngădui acelor tâlhari să ucidă un copil.

– Nici tu nu ai învățat ce-i respectul, băiete.

Auzi vorbele venind din stânga lui și, în același timp, o sabie vâjâi. Nu se retrase la timp și lama îi străpunse umărul, făcându-l să geamă de durere. Își apăsă rana cu mâna teafără și văzu cum întregul grup căuta să-l încolțească. Tânărul îi dădu drumul fetei și se năpusti spre bărbatul cu un ochi de sticlă, care tocmai înălțase sabia. Evitându-i lovitura, Yano îl izbi cu pumnul în încheietură și, de îndată ce degetele dușmanului său se descleștară de pe armă, îi smulse spada. Știa că un om n-ar fi fost capabil de o asemenea forță, cu atât mai puțin un băiat slăbănog ca el, și nu mai dădu importanță bandanei rupte ce căzu la picioarele sale, dezvăluind niște urechi mult mai alungite decât ar fi trebuit, acoperite cu peri fini, negri.

Conducătorul vânătorilor fluieră, impresionat.

– Un demon! Și încă unul care își apără rubedeniile.

Yano nu se așteptase nicio clipă la asemenea vorbe și nu pricepea la ce se referea prin *rubedenii*. Mulțimea din jur, strânsă ca la bâlci, se dovedi la fel de surprinsă, însă

continuarea situației fu complet diferită de cea pe care și-o imaginase el.

– Fata e un monstru! strigă cineva.

Yano clipi năucit, apăsându-și palma pe umărul rănit. Gestul lui primise o interpretare greșită ce putea nenoroci soarta unui copil și nu avea nicio idee cum să-i convingă de faptul că nu exista nicio legătură între el și fetiță. Îngrozită, aceasta încercă să fugă, dar o femeie o îmbrânci înapoi, făcând-o să cadă pe spate. Cu chipul inundat de lacrimi și cotul julit, privi înfricoșată la expresiile dezgustate din jur. Atitudinea oamenilor se schimbaseră radical. Mila și îngrijorarea se transformaseră într-o sete sângeroasă și o ură nemărginită pentru neamul demonic.

Încă din cele mai vechi timpuri demonii fuseseră testați. Agresivitatea și natura lor crudă le crease o imagine înfricoșătoare și erau asemuiți cu cele mai cumplite coșmaruri. Mamele își învățau copiii de mici să se țină departe de astfel de fapte și să dea de veste dacă zăreau vreuna. Bărbații în putere aveau sarcina de a ține năpasta departe de așezări și erau instruiți de cei mai în vârstă, dar, fără un exorcist sau fără uneltele necesare, șansele de izbândă erau mici. Totuși, lucrurile stăteau altfel când era vorba de un singur demon.

Yano mârâi, iar o coadă lungă, acoperită de aceiași peri fini, îi coborî de sub haine, măturând pământul. Nu putea lăsa un suflet nevinovat să sufere pentru ceea ce era el.

– Nu, zise, începând să-și piardă, încetul cu încetul, siguranța de mai devreme. Ea nu e...

Vorbele îi fură acoperite de altele de ocară, precum și de o serie de porunci la adresa vânătorilor. Cuvintele *omoar-o* și *monstru* erau pe buzele tuturor.

– Dorința poporului, zise șeful lor, ridicând din umeri.

Yano auzi, printre spusele lui, sunetul produs de încordarea unui arc, recunoscându-l datorită orelor întregi de antrenament. Cel pe care îl dezarmase și al cărui cucui, căpătat în urma confruntării cu caprele, atinsese niște dimensiuni apreciabile, ridicase arma, țintind-o pe copilă.

– Nu! țipă disperat, aruncându-se asupra ei pentru a o apăra.

În același timp, simți o adiere slabă și îl zări pe Hiron alergând spre ei, rostind vorbe de vrajă, întrerupte de un mic blestem la adresa unei balegi în care tocmai călcase. Dacă îl ajuta, acuzațiile aveau să cadă și asupra lui. Vânătorul slobozi săgeata tocmai când Yano o prinse pe micuța care țipa în brațele lui. În acel moment tânărul își pierdu stăpânirea de sine. Groaza îl cuprinse, alungându-i orice alt sentiment și împiedicându-l să gândească. Unica dorință rămasă era aceea de supraviețuire, unicul instinct pe care îl avea orice ființă vie.

Ceva se interpușe între el și atacator, o forță dinăuntru său nimicind săgeata și împletindu-se cu magia lui Hiron. Pământul îi fugi de sub picioare, apoi totul se întunecă în jur. Preț de câteva clipe, zări imaginea unui ținut sterp, cu un iz de putreziciune în aer, care, foarte rapid, a fost înlocuită cu cea a unei păduri înverzite.

O slăbiciune neașteptată îl cuprinse și, dându-i drumul micuței, se prăbuși în iarba moale, gâfâind. Nu avea idee despre ce se întâmplase, dar se simțea de parcă alergase zile întregi fără niciun răgaz de odihnă. O ușoară amețală îi învăluia mintea și trebui să aștepte ca aceasta să se risipească pentru a-și da seama unde se afla. Era aproape sigur că el înfăptuise ceva care îi adusese în locul acela, chiar dacă în mod inconștient.

Prin jur răsunau glasuri vesele de păsări și chițăiturile unor verigițe. Razele calde ale soarelui își făceau loc printre crengile arborilor până în luminișul în care se aflau. Oamenii furioși, vânătorii, Mardan... Totul dispăruse. Hiron nu se zărea nici el, dar știa că era în stare să-și poarte de grijă de unul singur. Nu înțelegea ce se petrecuse, avea doar bănuieli slabe, însă, pentru moment, erau în siguranță. Zâmbi la acest gând, dar imediat mândria îi dispăru. Cumva, reușise să salveze și o găină ce nu părea foarte încântată de penele zburlete.

Încercând să ignore pasărea care începuse să caute hrană, se sprijini pe iarba umedă de rouă. O durere intensă îi străbătu brațul. Uitase de rana de la umăr care sângera destul de rău, pătându-i hainele. Bombănind, zări sabia alături și apucă mânerul ce păstrase mirosul fostului proprietar.

– Domnule?

Vocea firavă a fetei îl făcu să tresară. Îl privea, iar el se întoarse în așa fel încât să nu-i mai vadă mâneca înroșită.

– E în regulă, îi spuse zâmbind.

Zâmbi și ea, timid, dar făcu un pas înapoi când el își mișcă involuntar coada. Imediat însă, începu să râdă.

– Mă cheamă Dayra, se prezentă, ceva mai liniștită, întinzând mâna după coada lui.

Brusc, sunetul mai multor glasuri bărbătești, însoțit de zgomotul unor copite, le ajunse la urechi. Yano se ridică, furios pe el însuși că abia se mai ținea pe picioare. Nu-și putea explica ce îi provocase pierderea acea de energie, dar grija lui, pentru moment, era să scape cu viață. Orice altceva putea aștepta. În doar câteva clipe, mai mulți cai își făcură apariția în luminiș, dându-le ocol și înconjurându-i.

Orice încercare de a-și ascunde urechile și coada era inutilă de-acum, așa că se mulțumi doar să strângă arma

în mâini. Dayra se prinsese de coada lui, privind spre călăreți cu ochi mari. Frica ei îl zăpăcea. Găina ce căzuse victimă misterioasei întâmplări din Mardan cotcodăci supărată și fugi printre copitele animalelor.

Cel ce părea a fi conducătorul lor înaintă, ținând frâiele unei iepe negre. Yano nu-și putea da seama dacă era băiat sau bărbat, însă era ceva mai în vârstă decât el. Purta veșminte de un verde închis, cu o mantie argintie pe spate și mănuși din piele. Însoțitorii săi aveau armuri cenușii, cu un simbol ce reprezenta o pasăre albastră, cu aripile pe jumătate desfăcute, care ducea în cioc o ramură cu flori de aur. Același simbol se găsea, de asemenea, pe mantia tânărului și pe capătul unei bandane negre, ce îi strângea părul roșcat, lung până la umeri. Ochii săi de un arămiu aprins, aproape portocalii, erau fixați asupra celor doi intruși, iar Yano îi susținu cu greu privirea. De regulă, el era cel care îi intimida pe alții astfel.

– Un demon, zise străinul, pe un ton satisfăcut. Se pare că n-a fost chiar un drum zadarnic.

– Nu te apropia, mârâi Yano, ascunzând-o pe Dayra în spatele lui.

Vorbea în așa fel încât să i se vadă colții, dar nu reuși să impresioneze pe nimeni.

– Ai grijă, Calindor, zise un soldat cu o armură de culoarea bronzului, cel mai probabil căpitanul patrului. Poate mușcă.

Ceilalți izbucniră în râs, dar Calindor nu li se alătură. Privirea lui rătăci până ce se opri asupra fetei.

– Ce faci cu copilul, demonule? rosti tăios.

– Să nu vă atingeți de ea! șuieră Yano.

Se năpusti înainte, încercând să sperie caii, care se traseră imediat în lături, simțind cu ce soi de făptură aveau